

запропонувати ефективна система авіаційного транспорту.

Література

1. Кравченко М. В. Проблемні питання конкурентоспроможності авіаційних перевезень в Україні [Електронний ресурс] / М. В. Кравченко. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/22_PNR_2011/Gosupravlenie/2_90964.doc.htm.

2. Авіатранспортний маркетинг та аналіз кон'юнктури ринку повітряних перевезень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://bukvar.su/transport/66830-Aviatransportnyiy-marketing-i-analiz-kon-yunktury-rynka-vozdushnyh-perevozk.html>.

УДК 656.073(043.2)

Слободська І. А., старший викладач,
Шелкова І. А., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АВІАЦІЙНОГО ТРАНСПОРТУ

Згідно ст. 32 Закону України «Про транспорт», до складу повітряного транспорту входять підприємства повітряного транспорту, що здійснюють перевезення пасажирів і вантажів, аерофотозйомку, сільськогосподарські роботи, а також аеропорти, аеродроми, аероклуби, транспортні засоби, системи управління повітряним рухом, навчальні заклади, ремонтні заводи цивільної авіації, вертольотодроми, гідроаеродроми та інші майданчики для експлуатації повітряних суден, інші підприємства, установи й організації, незалежно від форм власності, що забезпечують роботу авіаційного транспорту [1].

Авіаційний транспорт – один із наймолодших видів сполучення. Його перевагами є швидкість, цілорічність функціонування, можливість доставки вантажів у важкодоступні райони. Авіатранспортом здійснюють переважну більшість трансконтинентальних пасажироперевезень та перевезень товарів із невеликим строком зберігання на значні відстані. Нажаль, є і певні недоліки авіаційного транспорту, це безумовно велика собівартість, а також залежність від природних умов.

Важливу роль у забезпеченні пасажирських перевезень, а також перевезень особливо термінових вантажів в Україні відіграє авіаційний транспорт. Він є поза конкуренцією серед інших видів транспорту щодо швидкості доставки пасажирів і термінових вантажів на великі відстані (середня відстань доставки одного пасажирів повітряним транспортом у 10-15 разів більша від аналогічного показника у найближчого конкурента – залізничного транспорту – і має тенденцію до зростання). Однак у транспортному пасажирообігу і вантажообігу його частка менша 1 %. На

сьогодні практично всі обласні центри і великі міста мають аеропорти, обладнані злітними й посадочними смугами із твердим покриттям, що дозволяє забезпечити умови для регулярних польотів літаків.

Державне управління авіаційним транспортом здійснює Державна авіаційна служба, згідно з Положенням затвердженим Указом Президента України від 6 квітня 2011 року. Державна авіаційна служба України (Державіаслужба України) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якої спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України Міністром інфраструктури України. Державіаслужба України здійснює формування та реалізацію державної політики у сфері цивільної авіації та використання повітряного простору, розробляє нормативно-правову базу для регулювання діяльності у галузі цивільної авіації; проводить державний контроль та нагляд за безпекою цивільної авіації, сертифікацію та реєстрацію об'єктів і суб'єктів цивільної авіації та ліцензування авіаційних перевезень, сприяє провадженню зовнішньоекономічної і міжнародно-правової діяльності цивільної авіації [2].

Україна володіє значним потенціалом створення і виробництва авіаційної техніки. Авіаційний транспорт України об'єднаний у «Авіалінії України», до яких належать майже 30 авіазагонів, 100 аеродромів, а також підприємства з ремонту авіатехніки, приватні авіалінії. Існуючі виробничі потужності аеропортів дозволяють забезпечити перевезення до 60 млн. пасажирів та 182,5 тис. т. вантажів на рік.

За статистичними даними Департаменту фінансів та економіки Державіаслужби України зростання обсягів пасажирських авіаперевезень забезпечено, насамперед, за рахунок розвитку міжнародних і внутрішніх регулярних перевезень. Упродовж року, не дивлячись на ускладнення конкурентного середовища, українськими авіакомпаніями було розпочато експлуатацію 8 нових міжнародних повітряних ліній.

Важливо наголосити на тому, що якість літака й ефективність його використання як транспортного засобу визначаються його льотно-технічними характеристиками, надійністю, терміном служби й безпекою застосування. Останні три показники оцінки якості не відрізняють літак від інших видів транспорту, відносно ж льотних характеристик є свої особливості. До льотних характеристик, звичайно, відносять швидкість, дальність, висоту, швидкопідйомність, маневреність, злітно-посадочні характеристики й вантажопідйомність. Для літаків різного призначення ці характеристики нерівнозначні за своїм значенням і можна для кожного з них указати основні льотні характеристики, що забезпечують найбільшу ефективність його застосування, тобто виконання якнайкраще поставлених перед ним завдань.

Оскільки сучасні реалії вимагають звертати увагу на розвиток авіаційної науки й техніки постає необхідність дозволили неухильно підвищувати швидкість, висоту й дальність польоту літака протягом всієї

його історії. Підтвердженням цього положення є дані про досягнуті на літаках рекордні швидкості, висоти й дальності.

На думку світових експертів в перспективі розвитку авіаційного транспорту, безперечно, повідні позиції будуть займати повітряні перевезення. Останніми десятиліттями їх світовий обсяг неухильно зростає, щорічно становлячи від 5 до 7 %. І хоча, за статистикою послугами повітряного транспорту сьогодні користується лише 7 % населення нашої планети, дані про перевезенням промовисто свідчать у тому, що пересуватися повітрям, максимально економлячи свій час, воліє дуже велика частина людства. Авіаційний транспорт відіграватиме дедалі більше помітну роль в житті нашого суспільства та взагалі цивілізації.

Література

1. Про транспорт: Закон України від 10 листопада 1994 р. № 232/94 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/232/94>

2. Положення про Державну авіаційну службу України: затверджене Указом Президента України від 6 квітня 2011 р. № 398/2011 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 29. – Ст. 1233.

УДК 341:379.8:502.11(043.2)

Хом'яченко С. І., к.ю.н., доцент,
Петренко Б. М., магістр,
Національний університет біоресурсів
і природокористування України, м. Київ, Україна

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ЯК РЕАЛІЗАЦІЯ СУБ'ЄКТИВНОГО ПРАВА ГРОМАДЯН НА БЕЗПЕЧНЕ ДЛЯ ЖИТТЯ І ЗДОРОВ'Я ДОВКІЛЛЯ

Перед усіма державами світу міжнародна екологічна безпека стає дедалі важливішим питанням, оскільки екологічна ситуація з кожним роком погіршується. Через такі проблеми, як опустелювання, зменшення біологічного різноманіття, кліматичні зміни, забруднення ґрунтів, вод, річок, озер та Світового океану токсичними відходами, руйнування озонового шару, парниковий ефект і танення арктичних та антарктичних льодів, наша планета може скоро перестати бути місцем для життя всього живого. Важливо відзначити те, що питання міжнародної екологічної безпеки є достатньо затребуваним для різних дискусій та наукових досліджень.

Відповідно до ст. 50 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» від 25.06.1991 р. екологічна безпека – це такий стан навколишнього середовища, коли гарантується запобігання погіршення екологічної ситуації та здоров'я людини. Першим